

OZNANILA

– Danes **7. nedelja med letom**. Je spominski dan Marije Pomočnice. Prejeli bomo blagoslov na njeno priprošnjo. Ta teden spet verouk za vse skupine

– V **ponedeljek** Serra klub pri don Bosku ob 19.00.

Radvanje: Ta dan župnijski pastoralni svet po maši ob 18.30.

– V **četrtek** spominski dan sv. Janeza Boska: priložnost za spoved ter molitve ob vaji za srečno smrt.

Radvanje: Po maši molitvena ura za nove duhovniške in redovniške poklice.

– **Petek** prvi v mesecu. Posvetitev Srcu Jezusovemu v pripravi na **misijon**, ki bo jeseni letos v Mariboru. **Vabimo vas k pobožnosti devetih prvih petkov** – od marca do novembra. Vselej pri sv. maši kratko premišljevanje in priložnost za prejem zakramenta sv. spovedi. Obisk bolnih in ostarelih na domu. Maša v domu oskrbovancev ob 16.00.

– **Sobota** prva v mesecu. Posvetitev Srcu Marijinemu.

– Prihodnja **nedelja je 8. med letom**. Pomladansko srečanje animatorjev oratorijev za nadškofijo Maribor pri don Bosku ob 14.30.

Radvanje: Prihodnjo nedeljo nabirka za ogrevanje.

– Od petka do nedelje (1. do 3. marca) bodo naši birmanci na duhovnih vajah v Želimpljem. Naj se pravočasno prijavijo svojim katehetom. Spomnimo se jih tudi v svojih molitvah.

– Duhovni vikend za tri zakonske skupine v Veržehu od 8. do 10. marca. Lahko se prijavi še kakšna družina, ki ni vključena v zakonske skupine.

DRUGA OBVESTILA IN VABILA

– Novi bolniški duhovnik je p. Ivan Hočevar (tel.: 041 286 352). Če imate koga v bolnišnici, lahko pokličete nas ali pa njegovo številko.

– Nova številka Družine in Ognjišča sta na razpolago.

»Papež Frančišek nas je spomnil na že pozabljeno svetopisemsko preverjeno pastoralno kulturo, ki temelji na neskončnem Božjem usmiljenju do sveta in vseh ljudi. Papež zato ne govori rad o grehih, ampak o ranah. Ne moralizira, ampak zdravi. Ljudi ne želi voditi v sodno dvorano, ampak jim želi ponuditi poljsko bolnišnico ... Papež ni ideolog, temveč pastir. Je pravi Božji dar vsemu svetu, ne le Cerkev.«

(P.M. Zulehner v Cerkev danes)

naše KORENINE

Župnija Maribor - Sv. Janez Bosko in
Župnija Sv. Frančiška Asiškega, Maribor - Radvanje

Nedelja, 24. 02. 2019

»LJUBITE SVOJE SOVRAŽNIKE«

Bila je huda zima leta 1943. Nekateri ruski vojaki so se borili tudi na nemški strani, da bi se rešili krutega diktatorja Stalin ter komunizma. Sneg je vse pobelil. Vojaki so imeli bele kape in kombinezone, da jih sovražnik ne bi odkril. Na fronti v gozdovih so se med seboj pomešali.

Dva vojaka sta se zatekla v kritje blizu drugega. Začela sta se pogovarjati. Nato sta si delila, kar sta imela: cigarete, čokolado. Boj se je umiril. Odložila sta pokrivali. Takrat pa zagledata na kapah: en je imel nemškega orla, drugi zvezdo. Zgrabila sta pištoli. Vendar zaradi mraza nista delovali. Pograbila sta za njune cevi. Kot z gorjačo sta začela z njima udrihati drug po drugem.

Solženicin nam je s to zgodbo pokazal, kako hitro lahko sovražnik postane prijatelj in prijatelj sovražnik. V mojem sovražniku je vedno nekaj, kar bi lahko vzljubil. Tudi v prijatelji je vedno kakšna stvar, ki bi jo lahko sovražil.

Vojaka sta si bila v belih oblačilih blizu. V uniformah sta postala sovražnika. Tudi mi smo pri krstu prejeli belo oblačilo. Prekrilo je naše egoistične interese. Oblekli smo se v oblačilo Božjega dostojanstva. Postali smo Božji otroci. Po Jezusu smo postali sinovi Nebeškega Očeta, med seboj pa bratje in sestre. Zaživimo v tej sinovski ter bratski ljubezni.

don Boskovi salezijanci

RAZPORED SVETIH MAŠ

SVETE MAŠE	Sv. Janez Bosko	Sv. Frančišek Radvanje	24. 2. – 3. marec 2019
NEDELJA 24. 02. 7. nedelja med letom	8.00 10.30	<u>9.00</u>	v zahvalo in priprošnjo Mariji Pomočnici <u>za ++ starše Hercoa in Hrnčič</u> za ++ in žive župljane ter dobrotnike za + Justino Tomažin, obl.
ponedeljek 25. 02. Valburga, opatinja	8.00 18.30	<u>18.00</u>	za + Jožefo Golob in sorodnike <u>za + Cvetko Grašič</u> po namenu serranov za duh. poklice
torek 26. 02. Porfirij, puščavnik	8.00 18.30	<u>18.00</u>	v čast Sv. Duhu <u>za + Petra Frumna, pogrebna</u> za + Štefko Horvat, obl., v spomin na Aljaža
sreda 27. 02. Gabrijel ŽMB, redov.	18.30	<u>8.00</u>	
četrtek 28. 02. Roman, opat	18.30	<u>8.00</u>	<u>za duhovne poklice</u>
petek 01. 03. Albin, škof	16.00 18.30	<u>8.00</u>	<u>v čast Srcu Jezusovemu</u> za + in žive v domu oskrbovancev za svetost Cerkve
sobota 02. 03. Neža Praška, klarisa	8.00 18.30	<u>18.00</u>	<u>v čast Srcu Marijinemu</u> za + Franca in Amalijo Obaha ter sorod.
NEDELJA 03. 03. 8. nedelja med letom	8.00 10.30	<u>9.00</u>	za ++ in žive župljane ter dobrotnike <u>za ++ starše Majhenič</u> za + Vero Peruš

Bolezen je vzela moža in očeta: "Živimo v njegovi ljubezni, ki edina resnično nikoli ne umre"

Ko se je zdelo, da se je življenje v družini Cigoj po precej burnem mladostniškem obdobju otrok umirilo, je na njihova vrata potrkala bolezen.

Spomin na ta čas in na koncu tudi poslavljanje je v družini še zelo živ. "Včasih zelo boleč, včasih pomirjujoč, včasih hvaležen, pa tudi vesel, saj smo se mu nasmejali tudi v boleznih, ker je ohranil svojo hudomušno naravo," pripoveduje žena Minka.

Mož in oče Danilo, steber družine, je bil zelo dejaven. Rad je obiskoval gore, ljubil je delo z zemljo. Zaradi boleznih je nekega dne padel s strehe, ki jo je popravljaj. Preiskave v bolnišnici so pokazale najhujšo diagnozo: možganski tumor glioblastom in le še kratek čas življenja.

Neprijetno novico so vsi družinski člani zelo težko sprejeli. A namesto da bi se Danilo smilil sam sebi, se je osredotočal na svoje bližnje, jih bodril in jim dajal upanje. Daroval je svojo bolečino.

"Vsi skupaj pa smo začeli spoznavati šibkost svojih človeških moči, da je vse, kar imamo in premoremo, dar. Vse telesno mu je bilo odvzeto, ostala pa mu je duhovna moč." Družina se je ob boleznih zelo povezala. Otroci in žena so ga spremljali na preiskave, obsevanja in terapije. Danilo je bila njihova bližina zelo ljuba. Ob neštetih padcih po tleh zaradi izgube ravnotežja, ki so bili za vse velika bolečina, se jim je zdelo, kot da se je zrušil hrast z mogočnim deblom. "Začeli smo živeti, tako da smo se oprijemali vsakega trenutka posebej, saj je bil vsak drugačen, nov in dragocen. Vsi smo ga želeli izkoristiti v čim večji meri." A stanje se mu je poslabšalo. Ko je popolnoma obležal v postelji, so mu priskrbeli bolniško posteljo, ki so jo namestili v dnevno sobo. Žena in hči sta, da bi bili z njim tudi ponoči, spali na kavču. Ves čas boleznih so za Danila skrbeli doma. Nikoli niso niti pomislili, da bi ga dali v bolnišnico.

"Kljub zelo težkemu stanju je bil srečen, ko smo bili ob njem. Držali smo ga za roke, ga božali, ga z vso ljubeznijo negovali, vsi." Zelo težko mu je bilo, ko so ga otroci sprva vozili na stranišče, pozneje negovali v postelji, ga nosili, kopali in mu nudili vse tisto, kar jim je on, ko so bili majhni. A ta konkretna dejanja ljubezni nikomur niso bila odveč. Minka se spominja, s kakšno odgovornostjo sta sinova zjutraj vstala toliko prej, da sta ga uredila, preden je šel eden v službo in drugi v šolo. Ko je sin po nekem dogodku prišel domov sredi noči, je prišel k njegovi postelji, ga božal, poljubljal in imel solze v očeh. Ko so odhajali od doma, so se vedno poslovili od njega, ko so prihajali domov pa je bila vedno prva pot k njegovi postelji. Hčerka, takrat maturantka, ga je vsako jutro obrila in namazala, da je bil svež in lep, čeprav ga je jemanje zdravil zelo spremenilo. "Vsem nam je bil lep, pili smo njegove besede, ki so bile vedno krajše in vedno bolj dragocene. Lepo nam je bilo, ko se je uspel vedro pošaliti. Nikoli ni tožil, večkrat pa smo videli solze, ki so mu pritekale iz oči, ko se je v tihoti in nemoči počasi poslavljal."

Ko je bil Danilo že na koncu s svojimi močmi, je hčerka zbolela za gnojno angino. Ležala je na kavču zraven njegove postelje in stokala zaradi visoke temperature. Takrat mu je desna roka le še malo služila, leve pa že dolgo ni mogel več niti premakniti. "Videla sem, da je začel s težavo premikati roko, govoriti tudi skoraj ni mogel več. Uspelo mu je, da je roko položil na hčerkinu glavo in jo pobožal. Smilila se mu je in ji je to tudi pokazal. Zelo smo bili ganjeni nad to njegovo gesto ljubezni."

Ko se je poslavljal s tega sveta, so bili ob njem. Čakali so na ta trenutek, vendar so zaradi utrujenosti vsi zaspali. A zgodil se je čudež, saj je Minka nekaj minut prej, preden je umrl, neka močna sila stresla za ramo. Zdrznila se je in skočila pokonci. Danilo je le še zelo slabo dihal, počasi in vedno tiše. Poklicala je otroke. V objemu vseh je odšel v večnost, iz oči pa sta mu pritekli še zadnji solzi.

"Vsak trenutek našega skupnega življenja je bil zelo dragocen in svet in vedeli smo, da je tako tudi zanj, saj se je moral posloviti od življenja, ki ga je zelo ljubil. Spoznali smo, da je življenje dragoceno do konca in da se dopolnjuje do zadnjega diha in da smo bili mi dar njemu in on dar nam. Odslej živi v naših srcih. Živimo v njegovi ljubezni, ki edina resnično nikoli ne umre," sklene pripoved žena Minka.